

LBRIS

Worth the Wait

We know
books

Jamie Beck

Copyright text © 2015 Jamie Beck

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

A meritat așteptarea
Jamie Beck

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BECK, JAMIE
A meritat așteptarea / Jamie Beck
trad. din lb. engleză: Irina Fulger - București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-8484-4
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

JAMIE BECK

A meritat așteptarea

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

capitolul 1

Insula Block

În prezent, sfârșit de iulie

Apa agitată din Long Island Sound balansa feribotul, dar Vivi știa că nu de asta era în pericol să dea afară prânzul. Strânse cu degetele marginea banchetei, în timp ce genunchii i se mișcau în ritmul aripilor unui colibri. Trecuseră optsprezece luni de când inima ei experimentase ultima dată un antrenament de acest gen.

- Arăți rău, zise Cat. Te simți bine?

Ieșind din amorteală, se întoarse spre Cat, care o invitase pe Vivi în ultimul moment să meargă în vacanță cu ea și frații ei la casa de vară a familiei lor din insula Block.

- Sunt bine. Vivi își stăpâni agitația și se așează dreaptă. Sunt *doar* foarte pregătită ca feribotul să acosteze.

Și era și mai pregătită să îl vadă pe David, care era obiectul afecțiunii ei de mai bine de zece ani. Anii de corespondență, filme și ieșiri la muzeu, după-amiezi în Central Park și glume private o convinseseră de destinul lor. Până recent, faptul că sentimentele ei fuseseră neîmpărtășite nu-i diminuase niciodată speranțele. Nu era surprinzător, ținând cont că viața alături de tatăl ei o învățase să nu ceară multă iubire.

Cat se aplecă spre ea.

- Sunt convinsă că ești dornică să-l vezi pe David, dar acum este diferit. E distant.

Vivi se uită în podea. Observase și ea schimbarea când el se mutase în Hong Kong, după moartea mamei

lor, în urmă cu optsprezece luni. O retragere bruscă, misterioasă față de toată lumea.

- N-a explicat nimănui tăcerea lui deplină, nici măcar tatălui vostru? o întrebă Vivi.

- Nicidecum tatei. De când a murit mama, abia și-au vorbit, deși nici unul din ei nu ne spune de ce. Poate lucrurile se vor îmbunătăți acum, că-i acasă. Cat făcu o grimasă. Cine ar fi ghicit că mie mi-ar putea fi așa dor de el?

Vivi ar fi ghicit. În vreme ce alții i-ar fi putut descrie pe Cat și pe David ca fiind oarecum distanți, ea știa că erau dedicați cu înverșunare și protectori cu prietenii lor apropiați și cu familia.

Privi pe fereastră, la ocean. Vizitase ultima dată insula Block cu câteva luni înainte ca doamna St. James să fie diagnosticată cu cancer. Acum, i se părea cu mult timp în urmă.

- Mersi că m-ai invitat săptămâna asta, Cat!

- Eu mă bucur că ai putut veni așa din scurt.

Cat zâmbi.

- Marele avantaj la a fi profesoară - vara am liber.

- Cum rămâne cu spectacolele tale? întrebă Cat.

Vivi ridică din umeri.

- Ținând cont că sunt doar cu un pas peste un artist anonim dintr-o cafenea, mă îndoiesc că săptămâna asta mi se va simți lipsa. Sunt câțiva cântăreți care se rotesc în programul de la bar, așa că-s acoperită.

- Ești cu cel puțin doi pași peste un cântăreț de cafenea, o tachină Cat. Dar mă bucur că ai reușit să faci aranjamentele necesare. O să mă distrez mult mai mult cu tine decât m-aș fi distrat cu Justin.

Cat se posomorî când menționează relația ei tumultuoasă, care se părea că o luase iarăși într-o direcție greșită.

- Cu siguranță!

Vivi tresări când îi ieșiră cuvintele din gură, dându-și seama că nu erau cele mai pline de compasiune.

- În ultima vreme, viața mea este așa dusă naibii, că mă înnebunește. Chiar am nevoie de pauza asta de la muncă și de la Justin. Nu vreau să mă gândesc la asta în următoarele câteva zile. Cat puse mâna pe coapsa lui Vivi. Promite-mi că mă ajuți să-mi păstrez mințile!

- Doamne, Cat, dacă pe mine contezi pentru sănătatea ta mintală, chiar e totul dus naibii! răsă Vivi.

- Bine zis, glumi Cat. Apoi îi sună telefonul. Se încruntă la ecran și apoi se bosumflă. Justin.

- Nu-i răspunde!

Cat se încruntă, apoi șopti un „îmi pare rău“ când răspunse la telefon. Se ridică imediat și se îndepărtă, ceea ce îi dădu lui Vivi ocazia să se gândească la revederea cu David.

După ce se mutase, abia mai ținuse legătura cu cineva. Ea își aminti de ultima scrisoare pe care i-o trimisese la comemorarea unui an de la moartea mamei lui. Răspunsul lui criptic o avertizase în mod politic să îl lase în pace, așa că renunțase și începuse să și-l scoată din minte, hotărâtă să treacă în sfârșit peste el.

Aproape că reușise, aruncându-se în numeroasele alte lucruri din viață pe care le iubea - munca ei de profesoară de artă la gimnaziu, pasiunea pentru fotografie, spectacolele ei de weekend. Apoi, în urmă cu trei săptămâni, trei zile și șapte ore, Cat menționase întâmplător mutarea neașteptată a lui David înapoi la New York. Vivi se prefăcuse nepăsătoare până când rămăsese singură. Apoi nu se mai putuse concentra la nimic altceva.

În ziua următoare, el îi trimisese un scurt e-mail, promițându-i că aveau să se vadă imediat ce se instala la muncă și în noua lui casă. De atunci, ea se abținuse cumva să îl sune să îi spună bun venit acasă sau, mai rău, să umble prin cartierul lui din Manhattan, sperând să dea „accidental“ peste el. Dar nimic nu o împiedicase să viseze la reîntâlnirea cu el.

UBRIS

We know
books

Cat reapăru, părând iritată, și băgă telefonul în buzunar.

- Uită de Justin! Vivi o bătu ușurel pe coapsă pe Cat. Treci peste!

Ochii ciocolatii ai lui Cat se ațintiră asupra lui Vivi.

- Mai ușor de zis decât de făcut. Sigur știi asta la fel de bine ca oricine.

Vivi coborî privirea la propriile mâini, împreunate și așezate în poală. „Da, sigur că știu.“ Nerăbdarea pe care o simțea pentru reuniunea mult așteptată declanșa în ea un milion de gânduri și de emoții. Ar putea el în sfârșit să o vadă mai mult decât ca pe prietena lui, *muñequita* lui, o păpușică? Sau absența îndelungată a unuia din viața celuiilalt redusese apropierea existenței cândva?

Era o provocare să îndure sentimentele. Să le ascundă de Cat - clar imposibil.

Zgomotul sirenei feribotului răsună prin aer, scoțând-o pe Vivi din gândurile ei.

- Ia-ți geanta! Andocăm.

Cat sări de pe bancă și se îndreptă spre punte. Vântul îi flutura părul lung până la talie în jurul feței. Coborî de pe feribot cu valiza ei Louis Vuitton.

Alți pasageri păreau să admire picioarele lungi ale lui Cat, ochii ei luminoși, părul lucios și trăsăturile ei fin cizelate. Chiar și când nu defila pe podium, Cat arăta din cap până în picioare ca un model important.

Vivi adulmecă aerul și își încreți nasul ca reacție la mirosul înțepător de pește și de motorină din port. Dar nimic nu distrugea ideea romantică a unei epoci apuse evocate de hotelul National, o structură din epoca victoriană cu șindrilă albă ce domina peisajul.

Venind în urma lui Cat, Vivi își puse pe umăr geanta ei banală și o luă spre pasarelă. Trase de marginea blugilor scurți în timp ce îl căuta discret prin parcare aglomerată pe David.

Cât fusese adolescentă, Vivi fusese pregătită să îl aștepte pentru totdeauna. Desigur, „pentru totdeauna“ se dovedise a fi prea ambițios. Acum, ajunsă în punctul de a renunța la aceste vise, îl văzu din nou aici, pe docul aglomerat.

- Hei, Cat! David flutură brațele deasupra capului. Aici!

Ochii i se măriră când o văzu pe Vivi, ceea ce pe ea o făcu să se înfioare.

- Vivi? Nu știam că vii. Apoi se uită la Cat cu o expresie confuză. Unde-i Justin?

- Nu întreba! se răsti Cat. De fapt, nu spune nimic!

David ridică mâinile în semn că se dădea bătut, după care o sărută pe Cat pe obraz.

- Îmi pare rău!

Apoi se întoarse spre Vivi și zâmbi larg, întinzându-se după mâna ei.

La 31 de ani, nici măcar un fir alb nu se vedea în frumosul lui păr. Maxilarul îi era acoperit de fire negre, încadrându-i gura impunătoare. Deși nu mai era căpitantul echipei de lacrosse, își menținuse corpul athletic - umeri largi, talie și solduri înguste - și era cu treizeci de centimetri peste cei 1,55 metri ai ei.

- Vivi, murmură el la urechea ei, strângând-o la piept și sărutând-o pe creștet. Îmbrățișarea lor de salut o umplu de dorință, ca de obicei. Mă bucur să te văd!

Când el o strânse mai puternic, întregul ei corp reacționă. *Acasă.*

- Bine ai revenit! zise ea îndepărtându-se.

- Mersi!

David îi zâmbi timid.

- Ești bucuros că te-ai întors acasă sau îți este dor de Hong Kong? întrebă ea.

După o pauză lungă, el zise:

- Mare parte din zi mi-o petrec la birou, așa că nu prea contează unde dorm.

În mintea ei apăru imaginea cu el prăbușit între cearceafuri, dar își păstră calmul. Remarca lui nu o păcăli. Cum putea el să nu-și amintească, după mai bine de zece ani de prietenie, că ea îi putea vedea sufletul?

- Mă îndoiesc sincer că asta-i adevărat.

Ea zâmbi slab când observă mica pauză din respirația lui.

Deși era curioasă să descopere motivul ezitării lui, știa că el nu ar fi vorbit niciodată de față cu alții. „Ai răbdare, Vivi!”

- Unde-i Jackson?

Cat își aruncă bagajul în portbagajul jeepului verde ponosit al lui Jackson.

- Acasă, cu Hank.

Vivi observă cum Cat pălește, dar David vorbi din nou înainte ca Vivi să-și bage nasul.

- Și cu Laney.

- Laney... din Hong Kong? cârâi Cat înainte de a se uita îngrijorată la Vivi.

„Laney din Hong Kong?” Deși cuvintele fură ca o lovitură în cap, Vivi afișă un zâmbet. Din fericire, nici Cat, nici David nu observară maxilarul ei încleștat.

- Da, răspunse el.

Cat își puse ochelarii mari de soare, după care deschise portiera din dreapta.

- Cu siguranță a călătorit mult pentru o scurtă vacanță.

- De fapt, s-a mutat și ea la New York.

Răspunsul liniștit al lui David o lovi pe Vivi direct în inimă. „Nu, nu, nu, nu.” Oh, Doamne, nu putea să respire.

Cat își coborî ochelarii pe nas și îl ținui pe David cu o privire uluită.

- S-a mutat la New York sau s-a mutat cu tine?

- Momentan, locuiește într-o locuință temporară oferită de firma noastră de avocatură.

Îi deschise portiera lui Vivi, făcându-i semn să urce în spate fără să se uite în ochii ei. Răspunsul lui vag îi înmuiașe genunchii, așa că fu recunoscătoare când în sfârșit se așeză.

- Uau! Cat făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Se pare că săptămâna asta va fi plină de surprize.

Probabil că Laney era motivul pentru care Vivi nu mai primise un semn de la David după e-mailul lui inițial. Înainte de a se prăbuși în propria suferință, se auzi motorul mașinii, și ei porniră spre faleza de pe Mohegan Trail.

Vivi trebuia să treacă peste David – și trebuia să o facă acum. Avu nevoie de un minut pentru a-și regăsi vocea.

- Cine-i Hank?

Observă din nou cum Cat se burzului auzind acel nume.

- Un tâmplar finlandez care lucrează pentru Jackson. Pare un tip de treabă. David se uită la Vivi prin oglinda retrovizoare. Nu l-ai cunoscut niciodată?

- Nu. Jackson a fost destul de prins cu Alison în ultimii doi ani. Hank nu a fost cu el în puținele ocazii când l-am văzut.

David se încruntă.

- Nu o menționa pe Alison decât dacă vrei să-l atâți pe Jackson. Orice s-a întâmplat între ei trebuie să fi fost extrem de neplăcut. Se uită la Cat. Tu știi ceva?

Ea clătină din cap.

Vivi se rezemă neliniștită de spătar. În vreme ce David și Cat discutau în față, ea se gândi la noua ei realitate. David adusese o femeie din cealaltă parte a lumii ca să fie cu el. Se îndrăgostise, doar că nu de Vivi.

Greața reveni și îi urcă în gât. Își înghiți bila, sperând ca dezamăgirea să nu-i fie detectată de nimeni.

Înăbușindu-și un râset, se gândi la nebunia de a-și imagina o reîntâlnire specială cu David. Aparent, chiar și la 26 de ani, încă voia să creadă în povești.

În urmă cu o oră, abia așteptase să ajungă, dar acum era captivă pe insulă. Nu avea unde să fugă. Singura opțiune viabilă părea să fie continuarea mascaradei. Păcat că fața ei ca o carte deschisă îi diminuă șansele de succes.

Închise ochii, într-o încercare copilărească de a încerca să dispară. Când îi deschise, își îndreptă atenția spre dealurile verzi. Urcau, trecând în viteză pe lângă case cu șindrilă de cedru gri și maro, parțial ascunse de iarba înaltă, uscată și de tufișurile prea mari. Din păcate, soarele radiant și priveliștile deschise – o schimbare bine-venită față de New York – nu reușiră să o facă să se simtă mai bine.

Cu toate astea, împrejurimile uluitoare ale casei familiei St. James îi smulseră un zâmbet. Cocoțată în vârful unor stânci, la o înălțime de peste șaizeci de metri, casa oferea o priveliște superbă asupra oceanului.

Vivi întoarse spatele la faleză și se uită la casa cu trei etaje, înconjurată de hortensii azurii. Zona principală de locuit se afla la etajul din mijloc, la parter erau dormitoare pentru oaspeți și la etajul superior – un dormitor principal.

Privi cu ochii mijiiți la masa de picnic pusă în curtea cu lespezi din lateralul casei. Prin minte îi trecură imagini efemere de jocuri cu frisee-ul, conversații la lumina lumânării și concursuri de surf.

O senzație ușoară de furnicăre îi trecu peste scalp și coborî spre umeri. Acele călătorii fuseseră o evadare temporară de la viața sa nefericită cu tatăl ei. Avusese mari speranțe și cu această călătorie, dar îi muriseră toate în port.

Sunetele pescărușilor și al oceanului o aduseră înapoi în prezent. Vivi inspiră aerul sărat de mare și refuză ajutorul lui David când își luă geanta de pe bancheta din spate. Avântul o făcu să se împleticească înapoi, lovindu-se de o mașină decapotabilă albastră drăguță parcată pe alea de acces.

– Al cui e Mini Cooperul? întrebă ea.

– Al lui Laney.

Cat strâmbă din nas. Lui Vivi i se părea o mașină grozavă.

În acel moment, Jackson coborî treptele de la intrare și alergă spre ei. Le îmbrățișă pe ambele fete ca un urs. Deși avea mai puțin de 1,80 m, statura lui solidă se înălța peste Vivi. Picioarele ei se desprinseseră de pământ în brațele lui.

Mereu fusese fratele St. James nepăsător. Mereu îl văzuse ca fratele mai mare. Din fericire, pe Cat nu o deranja să împartă. Vivi îl strânse cu toate cele 45 de kilograme de forță ale ei până când el o puse jos.

– V, ce surpriză grozavă! Îi ciufuli părul. Acum, știu că săptămâna asta o să ne distrăm.

– Mă bucur să fiu aici și abia aștept să-l cunosc pe Hank.

Privirea lui Jackson se plimbă de la David la Vivi. Înclină capul și rânji.

– Ești în căutare?

– Da. Nu îndrăzni să se uite la David. Dar tu?

– Eu n-am timp de relații serioase. Tonul volubil al lui Jackson nu reuși să ascundă durerea ce trecu prin ochii lui de culoarea coniacului. Dar o aventură ar fi mișto.

– O să am grijă să avertizez localnicele.

Vivi îi făcu cu ochiul. Jackson râse, scoțând la iveală gropițele. Prezența lui îi oferea confortul atât de necesar de la problema ei cu David și Laney.

– Deci stânci sau plajă astăzi? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre casă, cu David și Cat venind undeva în urma lor.

Jackson își frecă mâinile și mai zâmbi o dată.

– Plajă. Bine, dacă vine vreo furtună mare, plaja ar putea să fie iarăși plină de pietre.

– Atunci, hai să profităm de vremea bună!

Trecu ușor cu palma deschisă peste o hortensie azurie. Ochiul ei de artist observă nuanțele variate de albastru și violet ale florii – toate culorile inimii ei rănite.

Odată ajunsă înăuntru, o urmă pe Cat jos în timp ce David și Jackson urcară jumătatea de etaj spre zona de zi principală. Plecarea temporară a lui David fu o ușurare. O nouă experiență pentru ea.

După ce își lăsă bagajul pe unul din cele două pațuri din camera lui Cat, își aruncă hainele la întâmplare peste cuvertura roz pastel. În vârful grămezii ateriză un costum de baie indigo, compus dintr-o pereche de pantaloni scurți mulați și un sutien. Îl luă și își schimbă hainele.

Își trase cuibul de șobolani de culoarea grâului și suflat de vânt, pe care unii l-ar fi catalogat drept păr, prin deschizătura ponositei ei șepci de baseball de la Yankee, se încălță cu niște șlapi portocalii ieftini și își luă prosopul galben de plajă. Costumul de baie nu era elegant, dar îi plăcea să poarte culori puternice, mai ales când starea ei de spirit avea nevoie de un impuls.

Rânjind, se întoarse spre Cat.

– Gata!

Abia atunci o observă pe Cat stând pe pat, complet îmbrăcată și cu picioarele încrucișate, privindu-și telefonul încruntată.

– Justin?

Vivi oftă sonor. Îngrijorarea lui Cat din cauza relației ei de cuplu cu sușuri și coborâșuri le afecta serios prietenia. Mai rău, relația instabilă o făcea pe Cat să fie mai țăfnoasă și mai nerăbdătoare. În această excursie, Vivi avea de gând să descopere, într-un fel sau altul, motivul din spatele acestei melodrame.

– Ia-o înainte! Vin și eu repede, mormăi Cat fără să ridice privirea.

– Nu sta să aștepti să te sune. Mie nu mi-a folosit niciodată să fiu prea disponibilă pentru un bărbat.

Vivi chicoti ca pentru ea. Una din noi ar trebui să învețe din greșelile mele.

– Ha, ha!

Cat dădu ochii peste cap și îi făcu semn prieteniei ei să plece.

Fir-ar! Acum, va trebui să îi înfrunte pe David și pe Laney de una singură. Desigur. Avea multă experiență la a face față situațiilor ciudate din viața ei. Le supraviețuise tuturor, uneori chiar cu demnitatea intactă. Partea bună a multiplelor ei dezamăgiri era rezistența. Inspiră adânc și traversează holul de la parter.

Din bucătărie se azeau voci. Un ton catifelat de bariton necunoscut ieși în evidență, iar ea bănuî că era al lui Hank.

– Deci cine-i Vivi? întrebă el.

– Umbra lui David.

Vivi efectiv auzi zâmbetul neastâmpărat din intonația lui Jackson, chiar când i se puse un nod în stomac. „Umbra lui?”

– De fapt, este prietena cea mai bună a lui Cat din școala generală. Dar este îndrăgostită lulea de David de când eram toți copii.

„Oh, Doamne!” David nu fusese surprins de aceea poreclă îngrozitoare. Făcuseră des mișto de asta pe la spațele ei? Rămase încremenită și cu respirația tăiată, pe a patra treaptă.

Vocea lui Hank îi întrerupse gândurile.

– Este atrăgătoare?

– Noi de unde să știm? Este ca o soră pentru noi, zise Jackson. Bănuiesc că-i destul de drăguță, într-un mod nonconformist. Un mic spiriduș. Blondă, cu ochi albaștri, zâmbet mare.

David rămase mut. Vivi simți un amestec fierbinte de agonie și dezgust de sine când își dădu seama de timpul pierdut visând la un bărbat care se părea că o vedea doar ca pe un membru al familiei lui.